

M HARUKI
MURAKAMI

Kafka
pe malul mării

Traducere din limba japoneză
și note de Iuliana Oprina

POLIROM
2013

Când s-a trezit a doua zi, la ora opt, Nakata încă mai dormea dus, respirând la fel de regulat. Hoshino a coborât și a luat micul dejun alături de ceilalți clienți. Nu a fost o masă foarte imbel-sugată, dar supa *miso* și orezul s-au servit la discreție.

— Tovarășul dumneavoastră nu servește micul dejun? îl întrebă camerista.

— Încă mai doarme dus. Nu pare să vrea mic dejun. Alți putea, vă rog, să mai lăsați asternuturile desfăcute un timp?

La prânz Nakata încă mai dormea și Hoshino s-a hotărât să prelungească șederea la *ryokan* cu o zi. A mers într-un restaurant unde a mâncat o porție de orez cu pui și ou. După masă s-a plimbat puțin, apoi a intrat într-o cafenea, a băut o cafea, a fumat și a răsfoit câteva reviste de benzi desenate puse la dispoziția clienților.

Când s-a întors, l-a găsit pe Nakata tot dormind. Era aproape două după-amiaza. Îngrijorat, tânărul l-a pus mâna pe frunte, dar nu a simțit nimic neobișnuit. Nu avea nici febră, nu era nici prea rece. Respira la fel de regulat și liniștit, iar în obraji avea o roseață sănătoasă. Nu părea să aibă ceva. Doar dormea dus, neîntors.

— E normal să doarmă așa de mult? Dacă este bolnav? întrebă îngrijorată camerista, care venise să vadă ce face.

— Era foarte obosit, răspunse Hoshino. Ar fi bine să-l lăsăm să se odihnească în vole.

— Bine. Dar n-am mai văzut nicidecum pe cineva să doarmă atât de dus.

Nakata nu s-a trezit nici până la ora cinei. Tânărul a mers la un restaurant și a mâncat o porție mare de curry cu carne de vită și o salată. S-a dus apoi la aceeași sală de *pachinko*, unde a stat o oră. De data aceasta, cu mai puțin de o mie de yenii a reușit să câștige două cartușe de Marlboro. La nouă și jumătate s-a întors la *ryokan* și, spre uimirea lui, l-a găsit pe Nakata tot dormind.

A făcut un calcul și a văzut că dormea de mai bine de douăzeci și patru de ore. Îl avertizase că o să doarmă mult și să nu se îngrijeze, dar era prea mult. Tânărul a simțit cum i se strânge inima. Dacă Nakata nu se mai trezea?

— Am dat de naiba! zise el clătinând din cap.

Când s-a trezit însă a doua zi, la ora șapte, Nakata era deja în picioare și se uita pe fereastră.

— În sfârșit, te-ai trezit! exclamă Hoshino ușurat.

— Da, m-am trezit de ceva timp. Nu știu cât timp am dormit, dar am senzația că mult. Parcă am renăscut.

— „Mult” e puțin spus. Ai dormit de alaltăieri de la nouă, adică vreo treizeci și patru de ore încontinuu. Ce ești, Albă-ca-Zăpada?

— Lui Nakata îi este foame.

— Păi, cred și eu! N-ai mai mâncat de aproape două zile!

Cei doi au coborât și au luat micul dejun. Nakata a înfulecat atât de mult, încât a speriat-o pe cameristă.

— Dormiți mult, dar odată treziți, mâncați pe măsură, cât pentru două zile! remarcă ea.

— Da. Nakata trebuie să mănânce zdravăn.

— Sunteți foarte sănătos.

— Da. Nu știu să citesc, dar nu am nici o carie și nici nu am nevoie de ochelari. Nu a trebuit să merg niciodată la doctor. Umerii nu îmi înțepenesc și ies la toaletă în fiecare dimineată.

— Țsta e mare lucru, spuse femeia admirativ. Apropo, ce planuri aveți pentru astăzi?

— Ne îndreptăm către vest, anunță Nakata răspical.

— Aha, deci spre vest. Adică spre Takamatsu, nu?

— Nakata nu este deștept și nu știe geografie.

— În fine, deocamdată mergem la Takamatsu, da? zise Hoshino. Mai vedem după-ala ce facem.

— Da, deocamdată mergem la Takamatsu. Mai vedem după aceea ce facem.

— O călătorie cu totul aparte, bag de seamă, spuse camerista.

— Așa și este, răspunse Hoshino.

Când s-au întors în cameră, Nakata s-a dus imediat la toaletă. Între timp, îmbrăcat în *yukata*¹, Hoshino s-a întins pe burtă pe *tatami* și s-a uitat la stiri. Nimic interesant. Ancheta în cazul uciderii renumitului sculptor din Nakano nu avansase. Nu existau martori și nu găsiseră nici un indiciu. Poliția era pe urmele fiului său de cincisprezece ani, fugit de acasă cu ceva timp înainte de crimă.

Măi, să fie! Altul de cincisprezece ani, își zise Hoshino. De ce atâtea acte de violență în rândul tinerilor de cincisprezece ani în ultima vreme? La vârsta aceea, el furase o motocicletă dintr-o parcare și se plimbase cu ea fără să aibă permis, deci nu avea dreptul să zică nimic. Sigur, una e să „împrumuți” o motocicletă și alta e să-ți înjunghii tatăl. Poate că sunt eu norocos că am reușit să nu-l omor până acum. Că bătăile doar am mâncat destulă de la el, își spuse el.

Tocmai când se terminau știrile, Nakata a lesit de la toaletă.

— Doamnă Hoshino, aș putea să vă întreb ceva?

— Ce anume?

— Nu cumva vă dor șalele?

— Ba da, că sunt șofer de multă vreme. Nu e șofer de cursă lungă să nu-l doară șalele, cum nu e lansator la baseball să nu-l doară umerii. Dar ce-ți veni să întreb?

— La asta m-am gândit când v-am văzut spatele.

— Aha.

---

1. Kimono lejer, de vară.

— Pot să vă ating puțin?

— De ce nu?

Nakata s-a urcat pe spinarea tânărului, și-a pus mâinile puțin deasupra coloanei vertebrale și a rămas nemișcat. Între timp, Hoshino se uita la un program de divertisment cu bârfe despre vedete. O actriță cunoscută se logodise cu un scriitor mai tânăr și mai puțin cunoscut. Nu îl interesau asemenea povești, dar nu avea la ce altceva să se uite. Venitul actriței era de zece ori mai mare decât al scriitorului, care nu era nici prea frumos și nu arăta nici prea deștept. Hoshino clătină din cap.

— N-are cum să le meargă bine. E o greșeală, nu se poate.

— Domnule Hoshino, aveți oasele deplasate.

— Cred și eu, că deplasată e și viața pe care am dus-o mult timp.

— Dacă rămân așa, puteți păți ceva grav.

— Zău?

— O să vă dea dureri de cap, n-o să mai leștiți la toaletă și o să vă înțepenească spatele.

— Aoleu, asta nu e bine!

— O să vă doară puțin, dar imi permiteți?

— Da, sigur.

— De fapt, o să doară *foarte* tare.

— Eu de când m-am născut, și acasă, și la școală, și în Forțele de Apărare am tot incasat-o. Nu vreau să mă laud, dar pot să număr pe degete zilele în care nu am luat bătaie. Că doare, frige, mă mănâncă, mă gădila, e dulce sau sărat, ce mai contează acum? Fă ce vrei!

Nakata și-a încordat privirea, s-a concentrat și a căutat cu atenție poziția exactă în care să-și pună degetele mari pe coloana lui Hoshino. Odată fixat locul, a început să apese din ce în ce mai tare. A tras aer în plept și cu un țipăt scurt, ca de pasăre de iarnă, a apăsat cu toată puterea între os și mușchi. Durerea care l-a străbătut pe Hoshino a fost cumplită, dincolo de limitele imaginabilului.

Un fulger uriaș l-a săgetat capul și totul a dispărut în ceață. I s-a tăiat respirația și a simțit că plonjează din vârful unui turn înalt până în străfundurile iadului. Nu a fost în stare să scoată nici măcar un geamăt.

Durerea cumplită l-a împiedicat să mai gândească. Toate gândurile sale se împrăștiaseră arse în toate direcțiile și toate simțurile sale se concentraseră în durere. Avea senzația că întregul său corp se desfăcuse în bucăți. Moartea însăși nu putea fi atât de nimicitoare. Nu putea nici să deschidă ochii. Rămăsese culcat pe burtă, la capătul puterilor, iar saliva l se prelingea din gură pe *tatami*. Îi curgeau și lacrimile. Starea aceea cumplită a durat aproape treizeci de secunde.

Într-un final, tânărul a tras aer în piept, s-a sprijinit în coate și s-a ridicat impleticindu-se. *Tatami*-ul se clătina amenințător, ca marea înainte de furtună.

— A durut, nu-l așa?

Hoshino și-a scuturat capul de câteva ori, de parcă voia să se asigure că încă mai trăiește.

— Ce durut?! Mă simt de parcă am fost jupuit, pus în frigare, mărunțit cu pisălogul și călcat în picioare de o cireadă de tauri furioși! Ce naiba mi-ai făcut?

— Am pus oasele la locul lor. Deocamdată totul o să fie bine. Nu o să vă mai doară spatele și o să ieșiți la toaletă.

Când valul de durere s-a retras, tânărul a observat că își simțea spatele mai relaxat. Îi dispăruse acea senzație greoale, de moleșeală, pe care o avea mereu. Avea capul limpede în zona tâmpelor și respira mai ușor. Ba chiar îi venea să se ducă la toaletă.

— Clar, mă simt mai bine pe ici, pe colo.

— Toate erau din cauza coloanei.

— Și totuși a durut groaznic, zise Hoshino oftând.

De la gara din Tokushima au luat un expres de pe linia JR către Takamatsu. Hoshino a plătit și cazarea, și biletele de tren. Nakata a insistat să-și achite singur totul, dar tânărul nici nu a vrut să audă.

— Dau eu acum și ne socotim noi mai încolo. Nu-mi place când oamenii mari se ceartă care să plătească.

— Da. Voi lăsa totul în seama dumneavoastră, pentru că nu prea mă descurc cu banii.

— În orice caz, mi-ai făcut *shiatsu* și mă simt excelent. Vreau să mă revanșez și eu cumva. De mult nu m-am mai simțit atât de bine. Parcă sunt un om nou.

— Mă bucur din tot sufletul. Nakata nu știe ce este acela *shi-a-tsu*, dar oasele sunt extrem de importante.

— *Shiatsu*, chiropraxie, osteopatie, nu știu nici eu cum să-l zic, dar să știi că ești foarte talentat. Dacă ai intra în afaceri, te-ai umple de bani, ți-o garantez. Ai strânge o mică avere numai de la colegii mei șoferi.

— Când v-am văzut spatele, mi-am dat seama că aveți oasele deplasate. Când văd ceva deplasat, îmi vine să-l pun la locul lui. Poate e din cauză că am lucrat mult timp ca tâmplar, dar când am în fața ochilor ceva strâmb, simt nevoia să îl îndrept. Așa este firea mea. Însă este prima dată când îndrept oase.

— Asta înseamnă să ai talent, zise tânărul admirativ.

— Înainte puteam să vorbesc cu pisicile.

— Serios?

— Dar de ceva timp încoace nu mai reușesc. Cred că din cauza lui Johnnie Walker.

— Aha...

— După cum știți, Nakata nu este destept și nu înțelege lucrurile complicate. Dar în ultima